

Sorgband

av Ulric Alstermark

I

Mössan signalerade rött, men håret lockade på honom med blonda blinkningar. Han fick stanna upp och se sig omkring, leta fäste för beslutet.

Ett stillsamt myller. Människor med väskor eller kassar. Han skulle kunna gå till vänster, mot folianterna. Eller till höger, mot caféet och tidskrifterna.

Han gick rakt fram, och innan han hittade ord vände hon sig om med höjd haka.

– Nämen hej, Simon? Vad kul att se dig.

– Ja, detsamma. Var ett tag sen.

Automaten pustade, och en bok tumlade ut. Marika tog upp den, visade titeln.

– Jag har en fransk period för tillfället. Vad är du själv ute efter?

– Jag vet inte. Tänkte mest ta en fika.

– Själv har jag lunch, och försöker förtränga ett trist möte som väntar. Bara gubbar i slipsar ...

– Usch.

Leendet. Fingrarna med de röda naglarna över omslaget. Ögonen som hade svårt för att vara stilla.

– Jaha, Simon? Studenten närmar sig, vet du vad du ska göra sen?

– Jag har sökt en hel del utbildningar. Vi får se om jag kommer in.

– Det gör du säkert, du som är så begåvad får väl bra slutbetyg?

Simon masserade nacken, såg ner i golvet.

– Tja, det vet jag inte ...

– Micke känner sig skoltrött, och har bestämt sig för att jobba något år. Sen blir det väl ekonomi. Ni är inte kompisar längre?

– Va?

– Du och Micke. Ni träffas inte längre?

– Nej, det har ...

– Era intressen gick väl isär, bara. Men jag har saknat dig, du var ju hemma hos oss så mycket innan.

– Jo ...

– Men, men. Tiden går och allting förändras.

Blicken som svepte över honom, ibland stannade till. Handen som kilade fast en hårslinga bakom örat. Han kunde känna doften från hennes parfym, den söta skärpan i det blommiga dunklet.

– Allt bra därhemma, annars? sa Marika. Din pappa?

– Jodå, det är som vanligt. Han mår bra.

– Roligt att höra.

Simon nickade, Marika la ner boken i sin axelväska. Sedan en tystnad. En tystnad som hade någonting att säga, knöt dem kvar.

– Micke har filmer som är dina, en hel påse. "Smoke", bland annat.

– Jaha?

– Jag får erkänna att jag har sett den ett par gånger. Harvey Keitel är så bra, tycker jag, hans rollkaraktär.

– Han tar bilder i den där filmen, va?

– Ja, han fotograferar samma gathörn varje dag, samma tid.

– Det är en spännande idé, sa Simon.

– Ja, visst är det?

– Ett enda motiv, men ändå ... så många historier. Så många nyanser.

– Exakt. Oändligt många nyanser, om man ser efter noga.

En dam med rollator närmade sig, kisade mot låneautomaten. Marika log mot henne och flyttade sig, och trots att Simon backade hamnade de närmare varandra.

Ett silverkors vilade på sned i den solbrända halsgropen. Simon fick anstränga sig för att slita blicken från det.

– Du, förresten? sa hon.

– Ja?

– Du borde ju komma förbi och hämta de där filmerna?

– Ah, jag vet inte. Det gör inget om ni har dem.

– Om du inte vill stöta ihop med Micke, kan du komma på lördag. Då är han och Rebecca hos några kompisar på Österlen.

Simon hostade till, noterade hur rollatordamen gapade över skärmen. Någonstans skrek ett barn.

– Ja ... kanske det?

– Gör det, Simon, så får jag en paus i tristessen. Kent har en del visningar, så jag är hemma själv.

– Okej. Jag kommer nån gång på eftermiddagen.

– Bra! Men nu måste jag sticka, komma i tid till gubbarna. Vi ses på lördag!

Hon rättade till väskan, sträckte fram handen och vidrörde hans axel. Han kunde bara nicka och le, se hur hon vände sig om och vinkade. Stövelklackarna smällde mot golvet, och skenet från lysrören fick en grön nyans att darra i hennes hår.

II

Villan lurade som en loj vakthund bakom buskarna, sneglade på honom med gardintunga fönster. Han närmade sig dörren med pulsslag i näsan, och skorna fjädrade ljudlöst mot stenplattorna.

Det var Mickes morsa, tänkte han. Kanske kaffe, sedan filmerna och hem. Det var ju inget konstigt alls. Men hur luktade det där rakvattnet? Hade han tagit för mycket?

Simon ringde på. Såg att klockan var tre, stängde av mobilen. Väntade. Väntade lite till.

Dörren gled upp, och Marikas leende håvade in honom. När han fumlade av sig skorna kastade han en blick på knäna som teg under kjolkanten.

– Så kul att du kunde komma.

– Ja ...

– Jag har gjort en liten paj. Gillar du vitt vin?

– Javisst.

– Bra.

Timmen vid bordet gick snabbt. De åt av pajen, drack av vinet och pratade. Pratade alltmer, på hennes initiativ. Om drömmar och beslut, om vinst och förlust. Om vilken plats

som de skulle vilja fotografera varje dag, och hur gammal var egentligen Harvey Keitel? Och Marika lutade sig ofta framåt när hon pratade eller lyssnade, och hennes armar var smala och när hon letade i minnet höjde hon det ena ögonbrynet så att det nedersta vecket i pannan såg brutet ut.

De hamnade i vardagsrummet. Tittade på fiskarna i saltvattensakvariet, hur de tycktes röra sig i ett mönster, ha sinne för färgväxlingar.

– Den gillar jag nog bäst, sa han. Den svarta randen är som ... ett sorgband.

– Fin tanke, han har kanske förlorat någon. Jag är förtjust i den med hängande stjärt, som har en röd fläck på magen.

– Den?

Simon pekade, snuddade vid glaset.

– Nej ...

Marika tog hans hand, styrde pekningen rätt.

– ... den.

– Ja, den är ... fin, den också.

– Mm.

Deras händer ville vara tillsammans. De släppte inte taget om varandra, utan strök med varsamma fingrar över varandras ömma punkter.

Simon vände sig mot henne, mötte ögon som behövde svar. Han rörde sig närmare henne, placerade händerna på hennes rygglut, och då log hon och tryckte sig intill honom. Den varma kinden mot hans kind, och håret som doftade lavendel, handen som fann hans nacke och andningen som avslöjade sig mot hans hals.

Ögonen igen, allvarliga och sökande, och sedan de ivriga läpparna mot hans, näsan som flämtade mot hans hud och deras vinsköljda smaker som flöt in i varandra, blandade sig.

Simon hörde ljud från sig själv, från henne, och han förde handen längsmed hennes höft och midja, vågade stanna vid bröstet som var klämt mot honom och kände att hon ville det och tänkte inte längre, han blundade och hennes händer tryckte sin önskan mot hans rygg och värmen från hennes hals ångade mot hans mun.

Det blev bråttom och hon drog i hans arm, skyndade mot sovrummet men ångrade sig och fick med honom in i gästrummet, sängen. Vitt överkast och det gnällde om fjädrar och klingade om hans bältesspanne, blus över huvudet och blixtlåset i kjolen som gick sönder, lår

som var insmorda och klibbade mot handflatorna, hennes självklara mun våt mot halsen och hela hennes kropp som skruvade sig i en regelbunden rytm.

Han lät det hända, och han skämdes inte. Det hann inte bli överkligt, utan bara någonting skönt som villes av två. Det var här och nu, det var två samstämda själar som sjöng i köttet.

III

Det var söndag, men Simon hade ingen lust att ligga och dra sig. Han förde täcket åt sidan, satte fötterna mot den svarta mattan på golvet. Greppade om knäna, kisade mot ljuset som smet in genom glipan i gardinen. Hans pappa visslade ute i köket, och det slamrade från tallrikar och bestick.

Andetagen ville inte bli djupa. Det var någonting i mellangärdet som satte stopp. En tegelsten, tänkte han sig. Blekgul och med nötta kanter. På tvären.

”Du får nog gå nu, Kent kommer hem om ett par timmar. Men jag vill träffa dig igen. Snart.” Så hade hon sagt, och det var då som överklighetskänslan damp ner. Det var då som Marika blev Mickes morsa igen.

Simon kom ihåg att hon hade firat sin fyrtioårsdag samma år som han fyllde moped. Alltså var hon fyrtiofyra nu.

Fyrtiofyra. Mickes morsa.

Hon verkade inte ha så många vänner, och han hade alltid reagerat på Kents tillrättavisande blickar. Vem var hon i det där äktenskapet, vem ville hon vara? Vem var han själv för henne efter igår, vem var hon för honom?

Radion sattes på i köket, och kort därefter fläkten. Simon kunde se sin pappa framför sig. Hur han stod lutad mot diskbänken och rökte sin Right. Drog giriga halsbloss, trummade med fingrarna mot spishällen.

Simon slet till sig morgonrocken. Tog på sig den, satte sig i stolen framför datorn. Snurrade runt och gled långt ner på sitsen. Dammet dansade i ljusstrimman, och med ens sa han sig att allting skulle kunna fungera bra. Nu var nu, och hon var fantastisk. Hon förstod honom och ville ha honom, hon var trygg och farlig på en och samma gång. Inte som yngre tjejer, inte som ...

Det brände i magen, och han böjde sig framåt. Därefter tryckte han till med handen mot mellangärdet, som för att krossa den där tegelstenen. Det gick förstås inte, istället försvann tanken om att allting skulle kunna fungera bra.

Micke. Simon märkte att han fortfarande hatade honom. Att det fortfarande gjorde ont. Han hade bara varit ihop med Rebecca i ett par månader när Micke tog henne ifrån honom. Och det var ingenting som bara råkade hända. Micke hade målmedvetet format sig efter hennes smak, droppat de rätta orden eller namnen, gett henne komplimanger. Var det ett halvår sedan? Nej, inte riktigt.

Tänk om ... nej. Det var för galet, alltihop. För mycket, för krångligt. Han orkade inte analysera, inte begripa eller reda ut. Det fick bli som det blev.

Men den jävla skavstenen. De darriga fingrarna och virrvarret i huvudet.

Han fick syn på mobiltelefonen på skrivbordet. Tog den och stängde av den utan att se på displayen. Körde fingrarna genom håret, hörde hur volymen vreds upp ute i köket.

Bilden av Marika sköt sig in i hans medvetande. Ett snapshot från biblioteket, taget i stunden när hon hälsade med höjd haka. Det slog honom att samma bild hade visat sig för ett dygn sedan, när han stod i badrummet och borstade tänderna.

Samma motiv, samma tid. Ändå en sådan skillnad.